

Staženo z webu:
eknihy zdarma.cz

Staženo z webu:

eknihy zdarma.cz

EZ Eknihy
zdarma.cz

O Smolíčkovi

O Smolíčkovi

Božena Němcová O Smolíčkovi

Znění tohoto textu vychází z díla Národní báchorky a pověsti (svazek 1) tak, jak bylo vydáno ve Státním nakladatelství krásné literatury, hudby a umění v roce 1956 (NĚMCOVÁ, Božena. Národní báchorky a pověsti: Svazek 1. K vydání připravili Zdeňka Havránková a Rudolf Havel. 2. vyd.. Praha : SNKLHU, 1956. 345 s. Národní knihovna, sv. 46). Další pohádky naleznete online na [www stránkách Městské knihovny v Praze: http://www.mlp.cz/pohadky](http://www.mlp.cz/pohadky). Další díla Boženy Němcové naleznete online na [www stránkách Městské knihovny v Praze: http://www.mlp.cz/bozenanemcova](http://www.mlp.cz/bozenanemcova). Elektronické publikování díla Boženy

Němcové je společným projektem
Městské knihovny v Praze a
www.digiBooks.cz.

Verze 1.0 z 9.12.2009.

(Pohádka z okolí domažlického, již
obyčejně matky neb chůvy dětem
povídají.)

Smolíček byl malý pacholíček a byl u
jednoho jelena, který měl zlaté parohy.
Jelen chodíval na pastvu, a vždycky když
odcházel, přikazoval Smolíčkovi, aby
zavřel a nikoho nepouštěl. Smolíček vždy
měl zavříno, a dlouho nikdo na dvěře
nezaklepal. Jednoho dne ale kdosi na
dvěře zaklepal, a když se Smolíček ptal,
kdo to, ozvaly se zvenčí líbezné hlásky:

Smolíčku, pacholíčku, otevři nám tvou
sedničku, jen dva prstíčky tam strčíme,
jen co se ohřejeme, hned zas půjdeme.

Smolíček otevřít nechtěl; hlásky

venku ještě líbezněji prosily. Smolíček byl by jim rád otevřel, ale bál se jelena. Že jim neotevře, ne a ne, a neotevřel. Když přišel jelen, povídal mu Smolíček, že někdo klepal na dvěře, že líbezné hlásky prosily, aby jim otevřel; on však že neotevřel. – „Dobře jsi udělal, Smolíčku, žes neotevřel, to byly jeskyňky (jezinky?). Kdybys byl otevřel, byly by tě odnesly.“ – Smolíček byl rád. Druhý den šel zase jelen na pastvu a Smolíček zavřel. – Tu zanedlouho ozvou se přede dveřmi ještě líbeznější hlásky než před tím dnem:

Smolíčku, pacholíčku, otevři nám tvou sedničku,

jen dva... atd.

Smolíček že neotevře, ač by rád byl otevřel a na jeskyňky se podíval. Tu začaly jeskyňky přede dveřmi zimou se třást a plakat, až to bylo Smolíčkovi líto. I

pootevřel jim malilinko dvířka, co by tam mohly dva prstejčky strčit. I děkovaly mu jeskyňky a hned strčily mezi dvěře dva bělounké prstéčky, pak celou ruku, a huš byly v sedničce, Smolíčka uchytyly a pryč s ním utíkaly. Tu se pustil Smolíček do volání:

Za doly, za hory, mé zlaté parohy, kde se pasou! Smolíčka, pacholíčka jeskyňky nesou.

Jelen se nedaleko pásal, a jak slyšel Smolíčkův hlas, přiběhl a jeskyňkám ho vzal. – Doma dostal prý Smolíček výlupek na pamětnou, aby podruhé nikomu neotvíral. Smolíček si umínil, že neotevře, i kdyby jeskyňky ještě líbezněji prosily. Kolik dní nepřišel nikdo, až zase jednoho dne ozvaly se přede dveřmi hlásky:

Smolíčku, pacholíčku... atd.

Smolíček ale jako by je neslyšel, až

když tuze zimou se cintovaly (se třásly) a tolik prosily, aby je trošinku jen ohřejt nechal, povídal, že jim proto neotevře, že by ho zase odnesly: „Ne, my tě neodnesem, a kdyby, nemáš se čeho bát, u nás bysi se měl lepší než zde, všeho bysi měl hojnost a my bychom s tebou ustavičně hrály.“ Smolíček dal se zase omluvit a pootevřel, ale jeskyňky mžikem octnuly se v sedničce, Smolíčka uchytyly, a pryč s ním utíkající, hrozily mu, že ho zabijou. Smolíček volal zase: „Za doly, za hory, mé zlaté parohy...“ atd., ale tenkrát bylo darmo, jelen pásal se daleko, neslyšel ho, a jeskyňky ho donesly až domů. Ubohý Smolíček měl se dobře – to je pravda, samými lahůdkami ho krmily, ale jen proto, aby ztloustnul, a pak chtěly si ho zabít. Zavřely hora žádná s ním nehrála. Když už mnoho dní u nich byl a

mnoho dobrot a lahůdek snědl, přišly jeskyňky k němu, a že aby jim ukázal malíček; když jim malíček ukázal, řízly do něho, jestli by dost tlustý byl. Zdál se jim dost tlustý; vzaly ho tedy, svlekly ho, položily do korýtka a nesly do pece. Smolíček byl v hrozném úzkosti, prosil je, aby se slitovaly, ale ony nic – i pustil se milý Smolíček do pláče a volání:

Za doly, za hory, mé zlaté parohy, kde se pasou! Smolíčka, pacholíčka jeskyňky pryč nesou!

Tu se ozvou rychlé skoky, jelen zlatoparohatý přiběhne, Smolíčka pacholíčka nabere na parohy a pryč s ním uhání domů. – Doma ale Smolíček dostal co proto, a plakal a slíbil, že už bude vždycky poslouchat a že nikdy více jeskyňkám neotevře, a taky neotevřel.